

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΛΗΘΙΝΑ...

Ένα όνειρο του Πάω Μπουρζέ. Πώς είδε νεκρό κάποιο φίλο του κριτικό και πώς πραγματοποιήθηκε το όνειρό του. Το τρεμρό όνειρο ενός πολιτικού της Γαλλίας. Στο πανδέχτει το εγκλήματος. Ο ξενόδοχος και η γυναίκα του. Μια νύχτα φρίκης. Η Δελεφονία του δικηγόρου. Πώς απεκαλύφθηκαν δύο άπαισια εγκλήματα. κτλ. κτλ.

ΠΕΙΡΑ πράγματα έχουν γραφή για τον υψωτηριώδη κόσμο των ονείρων. ώστε νομίζουμε, πως είνε περιττό να μιλήσουμε σχετικά με τη σημασία τους και την εξήγησή τους.

Θά περιορισθούμε λοιπόν να αναφέρουμε απλώς μερικά περιεργα όνειρα που υπήρξαν προειδοποιήσεις τραγικών συμβάντων:

Κατά το 1889, ο περίφημος Γάλλος ιστοριογράφος και δ'καθηματικός Πάω Μπουρζέ, εύρισκόμενος στην 'Ιταλία, είδε στο όνειρό του τον στενό φίλο του Λέοντα Σαμρόν, περίφημο κριτικό της εποχής εκείνης, νεκρό και γύρω απ' το νεκροκρέβατό του τους φίλους του άποθανόντες, οι οποίοι συζητούσαν για το ποιός θά διαδεχόταν στην 'Ακαδημία την έβρα του Σαμρόν.

Μόλις ο Μπουρζέ επέστρεψε στο Παρίσι, ο συγγραφέας διηγήθηκε το όνειρό του στον Μωπασσάν, ο οποίος τον δέκωσε καταπληκτικός:

—Δέν ξέρεις λοιπόν, ότι ο Σαμρόν είνε θαιρεία άρρωστος!... Ότι κινδυνεύει από ώρα σε ώρα;

—'Αλλά το όνειρο του Μπουρζέ δέν θυγίκε ως σ' αυτό μοιάζα το σημείο σωστό. Ο Σαμρόν πέθανε σε λίγες μέρες, ακριβώς όχτώ μέρες μετά το τραχητικό όνειρο του φίλου του Μπουρζέ.

—'Ενα από τα πιο καταπληκτικά όνειρα, ένα όνειρο που σ' όλες του τις λεπτομέρειες θυγίκε αληθινό, είνε το όνειρο που διηγήθηκε πρό χρόνον απ' τις στήλες της 'Επιθεωρήσεως των 'Επιθεωρήσεων των Παρισίων ένας από τους μεγαλειτέρους πολιτικούς της Γαλλίας, του οποίου όμως δέν αναφέρεται το όνομα. Μεταφράζομε επί λέξει το σχετικό άρθρο του έντυπισησθέντος:

—Πρό δεκαετίας, ήμουν τότε άνωτέρως δικαστικός, και ταξείδευα στις νότιες επαρχίες χάριν άναψυχής. Κά ποιο άπόγευμα, γυρίζοντας από μια πολύωρη έκδρομή στην πόλι Χ., έφτασα σ' ένα άπομονωμένο μικρό ξενοδοχείο, όνομασθένσο 'Εντεκτήριο των φίλων' και άπεφάσισα να διακυτερεύω εκεί, γιατί λογάρισα πως ήταν άδύνατο, με την κοούρα μου είχα, να ανέβω σε όδρομο δέκα χιλιόμετρα, όσα δηλαδή απέιχε αυτό απ' την πόλι στην όποία ήγνανα.

—'Ετσι, ύστερα από ένα φαγκικότατο δείπνο, με πήρε ο άπαισιος ξενοδόχος κι άφου μ' έπέρασε από έναν στενωμακρο διάδρομο, μ' ανέβασε από μια σαρβαελασμένη και δαιδαλώδη σκάλα σ' ένα μικρό και άπομονωμένο δωμάτιο, που βρισκόταν πάνω απ' τον σταυλό. Δέν είχα κοιμηθί πολλή ώρα, όταν άξαφνα έξυπνησα κατατρομαγμένος. Μου φάνηκε πως άνοιγανε την πόρτα και σπράχνανε το τραπέζι και τ' άλλα έπιπλα που είχα τοποθετήσει πίσω απ' αυτήν. Δέν ήξερα τί να κάνω και μέσα στη σύγχυσί μου, φώναξα:

—Ποιός είνε!...

Κανείς όμως δέν μου άποκρίθηκε. 'Απόλυτη ήσυχία βασιλευε μέσα στο δωμάτιο μου. Έπιπα πως όνειρευτήκα κι άπεφάσισα να ξανακοιμηθώ. Ο ύπνος ατή τη φορά δέν μου έότανε, κι ώστόσο να κοιμηθώ πέρασαν δυο-τρεις ώρες.

Κατά τα ήμερώματα αυτό το προσδιώρισα άργότερα—είδα ένα πραγματικό όνειρο. Ονειρευτήκα πως άνοιξε ή πόρτα της κάμαρας, στην όποια κοιμόμουν κι ότι μπήκαν μέσα σ' αυτόν ο τρομερός ξενοδόχος, κρατώντας ένα μεγάλο μαχαίρι, κι η γυναίκα του, ή όποια θάβιζε πίσω του κρατώντας ένα φανάρι. Ο ξενοδόχος προχώρησε με προφάσιε κοντά το κρεβάτι κι άφου στάθηκε μια στιγμή πάνω απ' τον κοιμώμενο, που ήταν κάποιος άλλος κι όχι έγω, και τον κύταξε με θλέμματια θύσανα, θύθηκε με μια βίαιη κίνηση το μαχαίρι του στο στήθος του θύματος, άκρίβως στο μέρος της καρδιάς! Το θύμα τινάχτηκε μονάχα μια φορά κι έπειτα έμεινε άκίνητο. Και τότε είδα τους δυο άπαισιους συνεργούς της δολοφονίας να πιάσουν το πτώμα απ' τ'α χέρια και τ'α πόδια και να φεύγουν. Παρητήρησα ακόμη κι' αυτή την περιεργή λεπτομέρεια: "Ότι ο ξενοδόχος, φεύγοντας, κρατούσε το φανάρι απ' το πέτανο λουριό του με τ'α δόντια του.

—Όταν έξυπνησα—και έξυπνησα κατατρομαγμένος—είδα πως είχε ήμερώσει. Πετάχτηκα τότε άμέσως απ' το κρεβάτι μου,

ντόθηκα κι' έφυγα, χωρίς να άποχαιρέτησω τους ξενοδόχους.

—'Επέρασαν άρκετες μέρες κι είχα έπιστρέψει πια στο Παρίσι. Το όνειρό μου το είχα σχεδόν ξεχάσει, δέν το σκεφτόμουν πια. Μια μέρα όμως, διαβάζοντας στις έφημερίδες, ότι στα περίχωρα της πόλεως Χ... της Νοτίου Γαλλίας, είχε έξαφανισθί από άρκετο καιρό ένας απ' τους περιφημότερους δικηγόρους της πόλεως ατήης, κάποιος Βίκτωρ 'Αρνώ, το ξαναθυμήθηκα έξαφνα.

Δέν μπορείτε όμως να φαντασθήτε τ'ην ταραχή που δοκίμασα, όταν ύστερα από τρεις μέρες διάβασα στις έφημερίδες, ότι τον έξαφανισθεντα δικηγόρο τον είχε δη κάποιος καρραγωγέας στις 24 Αυγούστου το θράδυ, μέσα στο ξενοδοχείο 'Εντεκτήριο των φίλων'. Η έφημερίδες μάλιστα γράφανε: «Ο ιδιοκτήτης του άπομονωμένου αυτού ξενοδοχείου, που είνε ύπατος άνθρωπος, παραδέχεται πως το θύμα είνε περσάει απ' το ξενοδοχείο του, άλλ' έπιμένει ότι δέν κοιμηθηκε σ' αυτό, ότι έφυγε την ίδια νύχτα. Η άνακριση όμως, γροντας όπ' ύμνη της την κατάθεσι μιας θσοκοπούλας, ή όποια θεσάινει ότι είδε τον ξενοδόχο πρό έξη μηνών, τις μέρες που έξαφανίστηκε κάποιος 'Αγγλος περιηγητής, να ρίχνι στο έλος που ύπάρχει κοντά στο ξενοδοχείο του, ένα δεμα ρούγων, έχει την ύπόνοια ότι είνε ο δράστης τόσο της έξαφανίσεως του 'Αγγλου περιηγητού, όσο και του δικηγόρου Β. 'Αρνώ».

—Την ίδια μέρα που τ'α διάβασα αυτά, έφυγα για την πόλι Χ, και μόλις έφτασα σ' αυτήν, ήγνα και θρήκα τον άνακριτή, ο όποιος είχε έξετάσει εκείνη τη μέρα τον ξενοδόχο και έπρόκειτο να άνακριθί και την σύζυγό του, και τον παρεκάλεσα, ως συνάελφος, να μου έπιτρέψη να παραστώ στην άνακρισι. Ο άνακριτής δέχτηκε την παράκλησί μου και φώναξε άμέσως την γυναίκα του ξενοδόχου.

Μόλις μπήκα μέσα στο γραφείο του άνακριτού, ή μικρόσωμη και άσχημη ατή γυναίκα με άνεγνώρισε, αλλά δέν έδειξε καμιά ταραχή.

—Ο άνακριτής την ρώτησε άμέσως, άν πέρασε απ' το ξενοδοχείο του άνδρός της ο δικηγόρος κ. 'Αρνώ κανένα θράδυ κι' εκείνη άποκρίθηκε:

—Μάλιστα, κ. άνακριτά. Ο δικηγόρος κ. Βίκτωρ 'Αρνώ πέρασε απ' το ξενοδοχείο μας στις 24 Αυγούστου το θράδυ. Μας ζήτησε δωμάτιο μοναχικό, άλλ' έπειδή και τ'α δυο δωμάτια του ξενοδοχείου μας ήσαν πιασμένα απ' τους καρραγωγείς, έφυγε ύστερα από λίγη ώρα.

—Τότε όμως πετάχτηκα έγω και την ρώτησα άπότομα:

—Και το τρίτο δωμάτιο; Το δωμάτιο που είνε πάνω απ' τον σταυλό;... 'Ηταν κι' αυτό πιασμένο απ' τους καρραγωγείς;

—'Η γυναίκα, στην ερώτησί μου ατή, έμεινε άναυδη κι' έγω έξακολούθησα:

—Ο Βίκτωρ 'Αρνώ δέν έφυγε, καθώς λέτε... Τόν ώδηγησατε να κοιμηθί σ' αυτό το δωμάτιο. Τη νύχτα, όταν κοιμήθηκε, ανέθηκετε με τον άνδρα σου σιγά-σιγά τη σκάλα κι' άνοιξατε την πόρτα του. Σ'υ κρατούσε το φανάρι... Ο άνδρας σου ένα μεγάλο μαχαίρι. Κι' ένω ο 'Αρνώ κοιμόταν θυθεία, ο άνδρας σου τον σκότωσε με μια μαχαίριά στην καρδιά...

—'Η γυναίκα με άκουσε με γοηρλωμένα μάτια κι' άναπνέοντας με δυσκολία.

—...Έπειτα, έξακολούθησα, τον έπιασε ο άνδρας σου απ' τους ώμους και σ'υ απ' τ'α πόδια και έτσι τον κατεβάσατε απ' τη σκάλα. Ο άνδρας σου μάλιστα κρατούσε το φανάρι με τ'α δόντια του. Δέν είν' αλήθεια αυτά όλα;

—Στην ερώτησή μου ατή ή γυναίκα τάχασε κυριολεκτικώς και ψιθύρισε άθελά της:

—Όστε τ'α είδατε όλα;

—Κι' άμέσως έκλεισε το στόμα της για ν'α μ'ην το ξαναοίξει πια, παρ' όλες τις πιέσεις του άνακριτού.

—Ο άνακριτής τότε διάταξε να πάρουν την γυναίκα και να τ'α παρουσιάσουν τον άνδρα της.

Μόλις οι κλητήρες φέρανε τον ξενοδόχο, ο άνακριτής του επανέλαβε την διηγησί μου. Ο άπαισιος κακοόργος, όταν την άκουσε, νόμισε πως τον πρόβωσε ή γυναίκα του κι' άρχισε να έστομίζει τις χειρότερες βρισιές έντονον της. 'Αργότερα δε άναγκάστηκε να τ'α όμολογήσει όλα και να π'η ότι ο ήλιος έξολοφόνησε και τον 'Αρνώ και τον 'Αγγλο.

—Πραγματικά, σε λίγο θρήκαμε θαμμένα στο σταυλό, το πτώμα του πρώτου και τον σκελετό του δευτέρου.

—Το όνειρό μου είχε έπαληθευθί λεπτομερέστατα.»

